

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003192 17 Кж 2
Бања Лука, 14.02.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог В. Б. због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Д. Р., адвоката из Д., изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003192 16 К 2 од 08.11.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 14.02.2017. године у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог В. Б. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003192 16 К 2 од 08.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003192 16 К 2 од 08.11.2016. године оглашен је кривим оптужени В. Б., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ) и осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, обавезан на плаћање дијела трошкова кривичног поступка, а оштећени са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда

преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се „пресуда укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање“.

Одговори на жалбе нису поднесени.

Републички јавни тужилац је на сједници изложио жалбу, остајући код њених навода и приједлога, а предлажући да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог је на сједници изложио жалбу остајући код њених навода и приједлога, предлажући да се жалба тужиоца одбије као неоснована, а што је подржао и оптужени.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке з) и к) и став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) на које жалба браниоца указује.

Супротно жалбеним наводима првостепена пресуда се не заснива искључиво на изјави из истраге свједока оштећене П. А. која је у међувремену умрла. Ту су и искази свједока Л. Х., И. А., В. М., које одбрана назива посредним свједоцима, а што им не одузима вриједност у поступку доказивања. Коју и колику вриједност ће они имати одређује суд на основу слободног судијског увјерења. Осим тога одбрана занемарује веома значајан исказ свједока М. З., као и исказе других свједока које суд излаже и образлаже.

Погрешно жалба тврди како искази из истраге свједока оштећене П. А. нису прочитани на главном претресу и да се пресуда заснива на доказу који није изведен на главном претресу. Супротно томе јасно и одређено пресуда образлаже (стране 3. и 11.), а жалба то пропушта да види, како су преузети докази који су изведени на главном претресу, а међу њима су и ови искази који су читани сходно одредби члана 288. став 2. ЗКП РС.

Жалба неосновано тврди како су повријеђене одредбе члана 277. ЗКП РС које се односе на право оптуженог и браниоца да унакрсно испитају свједока оштећеног П. А. чиме је починио битну повреду из члана 311. став 2. ЗКП РС као и одредбу члана 10. став 2. и 3. ЗКП РС. С обзиром да је ово лице умрло овдје се не може говорити о праву на испитивање већ о изузетку од непосредног спровођења доказа које је у овом случају дозвољено одредбом члана 288. став 2. ЗКП РС, тако да наведене повреде нису почињене.

Супротно жалбеним приговорима овај свједок је саслушан како то прописује одредба члана 151. став 7. ЗКП РС јер се према њој свједок позива да изнесе све што му је познато, а затим ће му се постављати питања. Тек ако му се постављају питања долази у обзир примјена одредбе члана 63. став 2. ЗКП РС о дословном уношењу питања и одговора. У конкретном случају према садржини записника свједок је изнио све што му је познато у облику казивања, ако питања

нису унесена сматра се да их није ни било, а што и јесте правило криминалистичке технике која се примјењује код саслушања свједока, због чега ови приговори и нису основани.

Што се тиче радње препознавања на основу фотографија оптуженог ова радња је законита. Сходно одредби члана 150. став 4. ЗКП РС ако препознавање лица није могуће њиховим показивањем (став 3.), препознавање ће се извршити на основу фотографија. Дакле, оба начина препознавања и на основу показивања лица и на основу фотографија су законита, а да ли није могуће извршити препознавање показивањем лица представља фактичко питање криминалистичке технике у свакој конкретној ситуацији. О томе одлучује овлашћено лице које ту радњу проводи и суд не цијени законитост тако извршеног препознавања и да ли је било могуће вршити га на други начин већ кроз то препознавање оцјењује увјерљивост исказа саслушаног свједока. Осим тога опредјељење за врсту и могућност препознавања не зависи само да ли је оптужени доступан, као што одбрана сугерише, већ и од низа других непредвиђених околности, нпр. да ли се због протеча времена промијенила физиономија оптуженог и слично. Зато препознавање оптуженог које је извршила оштећена П. А. на основу фотографија није незаконит доказ из члана 10. став 2. ЗКП РС.

Суд је оцијенио исказ овог свједока кроз његову увјерљивост али и у склопу исказа других свједока, тако да се ради о законом прописаној слободној оцјени доказа, а не само о тврдњи првостепеног суда као се жалбом приговара.

У сегменту чињеничног стања, коме жалба приговара да није правилно и потпуно, првостепени суд је поуздано утврдио и правилно цијенио све одлучне чињенице. Одбрана детаљно подвргава критици исказ оштећене П. А., што је схватљиво јер се ради о кључном доказу на којем се гради одлука суда. Овај исказ је толико увјерљив, детаљан, јасан, одређен, без изношења онога у шта свједок није сигуран, да као такав мора бити прихваћен као истинит и као реална подлога да са другим доказима доведе до поузданог заључка суда. Оштећена описује сам ток догађаја са јасним детаљима који не остављају мјеста сумњи да ли се то заиста тако и десило. Одговор на питање жалбе како је она видјела ко је извршилац и како га је препознала дала је говорећи да је видјела лице извршиоца (оптуженог) када се упалила шибица, да је то лице пуцало, не спомињући другог војника да је користио оружје, чиме се даје одговор ко је лишио живота И., да је оптужени сутрадан дошао са свједоком М. З. и да га је знала као лице са пункта. Упорност овог свједока у идентификовању оптуженог и сазнавању како се зове је заиста респектабилна и од суда детаљно утврђена. Сво вријеме она за оптуженог прикупља податке који су са другим доказима спојени, провјерљиви и увјерљиви. Казивање М. З. који сутрадан у присуству оптуженог долази пред њену кућу (сам оптужени признаје да је допратио овог свједока), сугерисање свједоку да је он то урадио (свједок тако нешто и потврђује као могућност да је речено), питање лица по имену С. да јој каже ко је човјек кога је видјела и када јој он одговара на то и све остало говори да је оштећена јасно и одређено утврдила идентитет (име и презиме) лица које је знала да је учинилац овог кривичног дјела (знам да је неко дрво „граб“ или „бријест“), тачно навођење куће у којој оптужени живи и слично. Код оваквог стања ствари радња препознавања, која се врши као провјера да ли свједок

познаје лице за које тврди да је починило кривично дјело, није ни била неопходна. Сасвим је разумљиво што жалба ово покушава да минимизира јер се не ради о „неком С.“, као што то жалба наводи већ о пријатељу оптуженог, као што сам оптужени изјави, а што додатно потврђује исказ оштећене. Према томе овај исказ, када се доведе у везу са исказом свједока М. З., исказом оптуженог, као и исказима осталих свједока које пресуда износи и оцјењује чини поуздану основу за закључак да је оптужени управо у вријеме и на начин описан у изреци пресуде извршио радње које му се стављају на терет оптужником. Овдје се нећемо посебно бавити садржином исказа осталих свједока јер их је пресуда детаљно изложила, оцијенила и образложила и све дате разлоге из првостепене пресуде прихвата и овај суд и на њих упућује жалиоца. Ово се односи и на исказ свједока Ж. С. који нема значај који му жалба жели дати јер не утиче ни у једном сегменту на другачије утврђивање одлучних чињеница од оног које суд прихвата. Према томе све одлучне чињенице су правилно и потпуно утврђене, тако да су супротне тврдње жалбе неосноване.

Пошто није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио првостепени суд је правилно примијенио кривични закон када је радње оптуженог правно оцијенио као кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ и за то дјело га огласио кривим, тако да није починио ни повреду кривичног закона.

Овај суд је у вези са жалбеним приговорима тужиоца и поводом жалбе браниоца испитао и одлуку о казни па је нашао да је казна коју је првостепена пресуда изрекла правилно одмјерена. Све олакшавајуће и отежавајуће околности које је утврдио суд је правилно оцијенио и оне су се у потпуности одразиле у изреченој казни тако да залагање жалбе тужиоца за строжим кажњавањем није основано, нити има мјеста изрицању казне у краћем трајању.

С обзиром на наведено ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбе одбити као неосноване и одлучити као у изреци.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић